

боцна като съ търнъ, и той като ся удиви, съдна посраменъ въ единъ угълъ въ одаѣтъ си и почна да си дума: „вѣрвамъ, че вълшебницата ся подбива съ мене. Какво зло сторихъ като ритнахъ едно животно, което мя обезпокояваше? Когато не съмъ свободенъ биле и кучето си да ударѣ, защо ли съмъ господаръ на единъ голѣмъ имперіѣ? — Неподигравамъ ся съ васъ, рѣче единъ гласъ, който отговараше на Любковото мышление. Вый вмѣсто една грѣшка, сторихте три. Вый ся разсърдихте, че необычате да ви ся противоговори, и че мыслехте какъ сичкытъ животны и чловѣци сѣ създадени да ви ся покоряватъ. Вый ся разсърдихте, което је най лошо, и станахте свирѣтъ къмъ едно горко животно, което незаслужваше да ся постѣпи злѣ съ него. Азъ зная че вый сте много по-горни отъ едно куче, но ако да бѣше праведно и дозволено, щото по-силны-тъ да злоупотрѣбляватъ сичко, което је подъ властьютъ имъ, азъ можехъ въ тѣзи минутѣ да ви биѣмъ и да ви прибиѣмъ: защото една вълшебница је повече нѣщо, отколкото единъ чловѣкъ. За да бѣде нѣкой господаръ на единъ Имперіѣ, ползата не ся състой за да прави което вече зло иска, но колкото може добро.“ Любоко припозна грѣшкѣтъ си, и ся обѣща да ся поправи но не стоя на думѣтъ си.

Той бѣше отхраненъ чрѣзъ единъ безумиѣ отхранѣ, която го бѣше развалила още отъ малѣкъ; защото ако поискваше нѣщо, той го искаше съ плачь, съ караніе, съ ританіе и тѣй сичко му ся даваше, щото искаше, а туй го бѣше направило да постане твърдоглавъ. Отъ заранъ до вѣчеръ му приказвахъ, че ще дойде день да стане той царъ, и че царіетъ сѣ благополучни; защото сичкитъ чловѣ-